HAWKINS HEROES

CAZANUL DE FOC

TODD MCLEOD

ERIC MEYER

Todd McLeod

&

Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

CAZANUL DE FOC

versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

— Localitatea obiectiv se numeşte Balagor, spuse Maiorul Elliot McNally de la Informaţii.

Era nu prea înalt, slab şi uşor adus de spate. Parcă era un avocăţel care încerca să-şi facă un renume de războinic. Era foarte zelos, dar asta nu însemna că făcea ce trebuie. Nimeni nu auzise de Balagor, iar Hawkins suspecta că toţi vor fi mai mult decât fericiţi dacă nici nu vor mai auzi vreodată.

Majorul a făcut o pauză, privindu-i pe cei 12 oameni din faţa sa. Plutonul *Charlie*, subunitatea lui Hawkins, aflată sub comanda lui *Second Lieutenant*[1] Tony Lopez. Era un băiat bun, şi asculta sfaturile subofiţerilor cu mai multă experienţă. Eddie Hawkins era aşezat în spatele încăperii unde avea loc informarea, ştiind că nu este implicat în aceste chestiuni de planificare la nivel înalt. El era un *nimeni*, un proaspăt recrut, un soldat obişnuit înalt de 1,62 m, cu părul roşcat, ca de foc, mulţi pistrui şi ochi verzi.

Hawkins era mitralior în *Humvee*-ul Sergentului Dan Jones. Locul său era sus, în cupolă, în spatele mitralierei *Browning*, calibrul .50. Sarcina sa era să fie atent şi să descopere orice semn al prezenţei inamicului. Şi să-l lovească dur înainte ca ei să aibă măcar şansa de a trage primii asupra lor. După un debut şovăitor în această ţară, îşi dezvoltase abilitatea de a ochi şi trage cu această armă de mare calibru, căpătând şi reputaţia de trăgător de elită. Mai avea el o reputaţie şi încă una mondială. *Call of Duty* cu care îşi petrecea cea mai mare a timpului când nu era de serviciu jucându-l pe un laptop *Dell* recent achiziţionat. OK, nu era ca un Xbox, dar nici nu puteai căra cu tine în câmpul tactic un Xbox. Laptopul era cel mai adecvat pentru asta.

— Dacă vă întrebaţi ce-i cu acest loc şi de ce este atât de important, a continuat maiorul, serviciul nostru de Informaţii a aflat că se pune la cale o întâlnire la nivel înalt între comandanţii talibani regionali şi câţiva comandanţi ISIS care au venit recent în Afganistan. Planifică o cooperare în atacarea unor obiective strategice. Unele se află în capitală, în Kabul, iar aceste atacuri combinate sunt veşti rele. Nu este nevoie să vă spun că avem destule probleme aici cu talibanii, iar camarazii noştri cu ISIS în Irak şi Siria. Dacă se coordonează... Dumnezeu să ne ajute. O Axă talibano-ISIS ne bagă în buda dracului.

Sergentul Jones a ridicat o mână.

---

[1] Second Lieutenant – grad militar în US Army (cod NATO OF-1); echivalent *sublocotenent*.

— De ce nu bombardăm pur şi simplu acest loc dacă ştim că se vor afla acolo? Aruncăm câteva tone de bombe, sau îi lovim cu nişte rachete *Hellfire*, şi nici măcar nu vor şti ce le-a căzut în cap.

Maiorul dădu din cap, zâmbind.

— Ştiu ce vrei să spui, Sergent, şi crede-mă că am luat în considerare o misiune de bombardament. Ai dreptate; nici n-ar şti ce i-a lovit. Dar problema ar fi că nici noi n-am şti pe cine am lovit, şi *trebuie* să ne asigurăm că i-am *neutralizat* pe toţi. Aceasta este o oportunitate unică, iar asta înseamnă că trebuie să mergem la obiectiv pe sol, să identificăm inamicul şi să-l eliminăm. Aşa cum au făcut cei din SEAL *Team Six* cu Osama. Îi identificăm pe nemernici şi ne asigurăm că eliminăm pe cine trebuie. Dacă aruncăm câteva tone de bombe asupra obiectivului, s-ar putea să cadă şi pe capul unor femei care amestecă în oală pentru masa de seară. Nu, treaba asta trebuie făcută îndeaproape, om cu om. Intrăm, îi lovim şi plecăm fără a lăsa altceva în urmă decât cadavre.

— Vom acţiona orbeşte, spuse Locotenentul Lopez. Nu ştim absolut nimic despre acel loc. Iar noaptea se pot face multe greşeli.

McNally păru să se umfle în pene.

— Ai dreptate, Locotenente, dacă acţionăm orbeşte, am putea avea un rateu major. De aceea am pregătit pentru voi un sat-machetă pentru a simula atacul. Planul satului este aproape identic cu al Balagorului, şi am echipat una dintre unităţile noastre în haine ca ale insurgenţilor, aşa că veţi întâlni un inamic „real” – atât de real pe cât îl putem face noi. Vom exersa atacul până ne asigurăm că atunci când îl veţi executa de-adevăratelea o veţi face cum trebuie. Dar să nu uitaţi că nu e ceva real, iar cartuşele cu care veţi fi dotaţi sunt oarbe.

— Şi asta e o idee bună? a intervenit Sergentul Dan Jones.

Nu era un neavenit, ci un veteran dur, tăbăcit, aflat spre sfârşitul celui de-al doilea tur în Afganistan. Înalt, un subofiţer comandant tipic, cu ochi albaştri pătrunzători, care puteau deveni glaciali sau misterioşi. Zâmbea arareori. Îşi făcea doar datoria, şi o făcea al dracului de bine. Genul de tip de care te bucurai că este de partea ta atunci când începeau luptele.

— La urma urmei, acea zonă rămâne totuşi fieful talibanilor, şi chiar cu macheta făcută, tot am putea da oricând de dracu.

Maiorul făcu o pauză de câteva clipe.

— Am înţeles ce vrei să spui şi ai dreptate. Nici un om sănătos la cap nu umblă neînarmat în această ţară. OK, veţi încărca cartuşele oarbe când veţi începe

simularea, dar veţi avea la voi magazii de rezervă cu muniţie reală. Ca să fie în caz că...

Oamenii au dat din cap, unii către alţii. Să te aventurezi undeva în Afganistan, mai ales noaptea, fără o rezervă substanţială de muniţie – adevărată, de război – era cea mai rapidă metodă de sinucidere.

Maiorul a încheiat informarea înmânând fiecărei echipe hărţi ale obiectivului, apoi au părăsit toţi încăperea. Şoferul, Winston Bellows, un om care putea face *Humvee*-ul să danseze tangou, dacă aşa avea el chef, s-a uitat la Eddie. Era un şofer as, iar ochii săi negri puteau cerceta fiecare centimetru de teren, alegând întotdeauna traseul cel mai bun. Era un *hombre* dur cu un trecut gangsteresc – ca şofer care asigura fuga de la locul infracţiunii – de care se străduia să se rupă. Dar camarazii îl socoteau cel mai bun şofer din divizie.

— Pare un fleac, Eddie. Nu va trebui să foloseşti *Browning*ul. Poţi rămâne în turelă şi să joci ceva pe laptop.

Hawkins zâmbi. Jocurile electronice erau o componentă majoră în viaţa sa, dar acum *Army* era prioritatea sa numărul unu. Jocurile erau mişto, dar asta era ceva diferit, şi trebuia să fie vigilent. Oamenii o dădeau mereu în bară.

O fi ăsta un exerciţiu, dar eu mă voi asigura că am o cantitate maximă de muniţie pentru Browning.

S-a întors la baraca lor şi a răsfoit numărul nou al unei reviste de jocuri electronice. Nimic nou, aşa că şi-a cuplat telefonul la net şi a navigat pe siteuri căutând ultimele noutăţi, dar nu a găsit nimic. Cerceta zilnic ştirile ca să vadă ce mai e nou în lumea jocurilor. Update-uri, buguri, jocuri noi. Era important să fie *la zi*. Totuşi nu era o chestiune de viaţă şi de moarte, nu precum a lupta în Afganistan.

În dimineaţa următoare s-au trezit înainte de ivirea zorilor, şi, după un mic dejun rapid, s-au urcat în vehicule. Satul-obiectiv se afla la 95 mile nord de Bagram. Adică foarte aproape de teritoriul inamic, iar maiorul de la Informaţii a asistat la plecarea lor:

— Vă urez succes. Mai aveţi vreo întrebare înainte de plecare?

Eddie s-a apropiat de el.

— *Sir*, acest loc, Balagor. Adică... ştiu că e o machetă a satului-obiectiv real, dar nu credeţi că e prea aproape de teritoriul inamic? Dacă ne supraveghează, ar putea deveni suspicioşi.

Maiorul a ridicat din umeri.

— Am mai discutat despre asta, soldat. Crede-mă, pe o rază de 50 mile nu se află nici un insurgent. Iar acolo vor fi chiar oamenii noştri, deşi echipaţi ca insurgenţii. Linişteşte-te; treaba va merge ceas. Ştiţi ce aveţi de făcut: atacaţi şi dezlănţuiţi iadul. Dar numai cu cartuşe oarbe, iar dacă totul merge bine, vom discuta când vă veţi întoarce, şi vom stabili exact ce vom face în satul veritabil Balagor.

— Şi când va avea loc acea întrunire, *sir*?

— Peste cinci zile. Poate şi mai curând. Lucrurile se pot schimba oricând. Avem un informator, deci vom afla la timp. Dar deocamdată, acesta este termenul cu care lucrăm, cinci zile.

I-a mulţumit, au schimbat salutul, apoi s-a urcat în vehiculul lor.

Locotenentul Lopez conducea coloana, urmat de *Humvee*-ul Sergentului Dan. Când au ajuns la marginea satului era după-amiază şi era linişte totală.

În radio s-a auzit vocea locotenentului:

— Am ajuns. Încărcaţi-asiguraţi. Şi nu uitaţi, cartuşe oarbe. Ne îndreptăm direct spre clădirea unde vor avea întrunirea, pătrundem în forţă prin uşă înainte ca măcar să-şi dea seama că suntem aici şi-i „doborâm” pe toţi. „Tragem” în ei cu tor ce avem. Acolo vor fi nişte observatori care vor înregistra totul. Trebuie să ne asigurăm că noi vom fi învingătorii.

— Am înţeles, răspunse Eddie automat, împreună cu corul de confirmări ale celorlalţi.

Au rulat până ce şoferul a frânat în faţa casei marcată pe hărţile lor şi au coborât din jeepuri. Eddie a rămas pe loc, în cupolă. Misiunea lui era să stea cu ochii în patru după orice semn de pericol. Semne de pericol *simulat*, şi-a reamintit el. Aici, sus, era singur cu gândurile sale.

Nu-şi putea explica neliniştea, nici sieşi, nici oricui altuia. Dar în adâncul său, ştia că această misiune are toate semnele unui eşec clasa-ntâi.

Capitolul 2

Primul semn despre inamic a venit de la un om care a ieşit din casa de peste drum... şi nici n-ar fi trebuit să se afle acolo. Eddie a considerat că li s-au plantat câteva surprize pentru a-i face să se mişte *cu talent*, aşa că a rotit turela şi a tras cu mitraliera. Cartuşele au hohotit prin ţeava *Browning*ului şi nările i-au fost asaltate de mirosul pulberii arse. Omul continua să alerge spre el, ignorând rafala, iar asta era ceva ciudat. Un om ce continua să înainteze în spaţiu deschis, când ar fi trebuit să se lase la pământ şi să facă pe mortul. În loc de asta şi-a ridicat carabina, a ochit jeepul şi a apăsat pe trăgaci.

*Clang*ul gloanţelor ce au lovit turela blindată a fost asurzitor, iar Eddie a ochit din nou, căutând o ţintă asupra căreia să riposteze. Doar că arma sa era încărcată cu cartuşe oarbe, iar tipul care trăgea asupra sa folosea muniţie reală. Ceva nu era în regulă. Ba chiar era rău de tot. După un moment de ezitare, a scos banda cu cartuşe de exerciţiu şi a încărcat o magazie de cartuşe de .50 reale, de război.

Nu ştia de ce a tras tipul acesta în el, dar presupunea că este un inamic real care s-a strecurat neobservat în satul-machetă.

I-a zărit pe ai lui ieşind în fugă din casă, iar doi au căzut la pământ, loviţi din spate. Adevărul l-a izbit ca o lovitură de ciocan. Au intrat într-un sat inamic real. În timp ce se străduia să se dumirească cine sunt inamicii, un grup de oameni au năvălit de după casă. Erau ostili, talibani fără îndoială, şi intenţionau să-i atace pe americanii ce au ieşit pe uşa din faţă.

A întors *Browning*ul, dar tot nu era sigur 100% dacă erau inamici reali sau de-ai lor. Nu era sigur de nimic, doar de faptul că trebuia să facă ceva.

În cele din urmă, a ales să le tragă o rafală pe deasupra capului. Dacă erau de-ai lor, trebuiau să riposteze cu cartuşe oarbe. Dacă erau insurgenţi reali, gloanţele lor vor lovi cupola, şi va şti ce şi cum.

Oamenii îmbrăcaţi ca insurgenţi s-au oprit când gloanţele le-au zburat pe deasupra capetelor. Câţiva s-au lăsat în genunchi, şi-au pus carabinele de asalt la umăr, şi o furtună de plumb s-a abătut asupra lateralei cupolei.

A fost destul ca să-l convingă că a făcut presupunerea corectă. A orientat mitraliera şi a apăsat pe trăgaci.

— — —

Second Lieutenant Lopez era confuz. N-ar fi trebuit să fie folosite cartuşe reale, şi totuşi, gloanţele care percutau zidurile casei, şi sunetul specific al celor ce perforau carnea, erau destul ca să-l convingă că ceva nu era cum trebuie. I-a strigat lui Jones:

— Sergent, ceva nu e-n regulă. N-ar fi trebuit să folosească muniţie reală. Trebuie să plecăm de aici, înapoi în vehicule.

Dan Jones a confirmat cu o înclinare a capului. Lopez i-a condus prin uşă, drept într-un uragan de gloanţe. Jones a aruncat o privire echipei sale, Bellows, şoferul, şi Caporalul Taylor, transmisionistul. Un alt veteran aflat la al doilea tur, cu un trecut pe care încerca să-l uite. Întotdeauna verifica şi reverifica totul, ca şi cum îi era teamă să repete o greşeală făcută înainte de a se alătura unităţii.

— Trag în omul nostru. Încărcaţi muniţie de război, ieşim şi tragem în plin.

Au năvălit prin uşă în formaţie *'pană'*, cu Jones în centru, şi câte un om pe fiecare flanc. Lopez era rănit, iar alţi doi oameni erau doborâţi la pământ.

Jones s-a întors către Bellows şi Taylor:

— Duceţi răniţii în jeepuri. Plecăm de aici. ACUM!

A alergat la Lopez.

— LT, e rău?

Locotenentul îşi strângea umărul, încercând să oprească hemoragia.

— Destul de rău. Preia comanda plutonului şi scoate-i de-aici.

— Aşa fac, LT. Să mergem.

Apoi i-a atenţionat pe supravieţuitori şi aceştia s-au retras către jeepuri, ripostând cu foc asupra inamicului pe care abia dacă-l zăreau. Tot ce puteau face era să tragă rafale furioase, prelungi, asupra *flash*urilor de la gura ţevilor; astfel au reuşit să se replieze singuri. S-au retras cu jumătate dintre oameni răniţi sau morţi.

Sergentul Jones a raportat situaţia prin radio şi la sosirea la poartă au fost aşteptaţi de sanitari şi infirmieri cu tărgi, care i-au dus la spitalul din bază. Maiorul McNally, ofiţerul de Informaţii, l-a chemat la raport pe Sergentul Jones.

— Eşti gradul cel mai mare care a supravieţuit dezastrului, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat a fost cea mai mare tâmpenie de care am auzit în armata asta. Acei *falşi* talibani erau talibani *reali*. Nu ştiu ce li s-a întâmplat oamenilor noştri, dar nu erau acolo. Doar talibanii. Şi nu trăgeau cu cartuşe oarbe.

Maiorul s-a strâmbat.

— Nu trebuia să se întâmple asta, Sergent. Singura concluzie pe care o pot trage este că inamicul a atacat satul cu câteva ore înainte de exerciţiu şi ne-au omorât oamenii. Când aţi apărut şi voi, au văzut că sunteţi soldaţi americani şi au deschis focul.

— Probabil că aveţi dreptate, dar e ceva mai rău. Ca să faceţi exerciţiul mai realistic, aţi pus la intrarea în sat un semn pe care scria Balagor. Ei nu sunt proşti, iar dacă n-au priceput încă, o vor face curând, şi vor şti ce planificăm: un atac asupra satului Balagor pentru a-i ucide pe toţi cei ce vor participa la întrunire.

— Mă îndoiesc, Sergent, dar am să încerc să aflu.

— Mai e ceva, *sir*?

— Nu, eşti liber.

Dan s-a îndepărtat şi s-a alăturat oamenilor săi. Eddie stătea sprijinit cu spatele de roata din spate, ţinându-şi capul în mâini. Al Taylor şi Winston Bellows erau în apropiere, fumând şi discutând, dar el s-a dus mai întâi la Eddie.

— A fost o nenorocire.

— Nu zău! A fost cel mai mare rateu pe care l-am văzut vreodată. Credeam că Informaţiile au şi ceva minte[2]. Ce s-a întâmplat cu ideea de *comunicaţii*? De ce n-a apelat nimeni înainte de a intra în sat?

Sergentul ridică din umeri.

— Habar nu am răspunsul la această întrebare.

— Cineva ar trebui să fie împuşcat pentru că oamenii noştri au fost ucişi.

— Ai dreptate, şi e chiar mai grav decât ştii tu. Talibanii şi ISIS îşi vor ţine întrunirea în altă parte, şi dacă ajung la o înţelegere, ne putem aştepta la o intensificare a atacurilor, cum nu s-a mai văzut.

Eddie se gândea încordat.

— Sergent, dacă tot vor mai ţine întrunirea, trebuie să existe o cale ca să aflăm unde.

— Mă îndoiesc. Le-au luat săptămâni, luni de planificare ca să pună asta la punct, iar Informaţiile au ascultat interceptări de pe telefoane celulare, trafic radio, comunicaţii email, şi ce-or mai fi fost. Dacă urmează să se întâlnească în următoarele 24 de ore, nu e timp să se afle locaţia.

— Inamicul ar avea aceeaşi problemă, spuse Eddie.

Şi începu să explice la ce se gândea. Pe măsură ce vorbea, Sergentul Jones părea tot mai interesat.

---

[2] Joc de cuvinte: Serviciul de Informaţii se numeşte *'Intelligence'* - termen care înseamnă, evident, şi *'inteligenţă'*.

— Mergem să vorbim cu maiorul de la Informaţii. Spune-i şi lui ce mi-ai spus mie.

Au trebuit să-l scoată din popotă, unde-şi îneca amarul de după dezastru. S-au întâlnit în holul popotei ofiţerilor, iar maiorul nu părea deloc fericit. Băuse, iar vorbele îi erau împleticite.

— Ce-ntâmplă, dom'le? După dezastrul din seara asta, nu mai vreau să aud idei pentru alte dezastre.

— Ai să vrei să asculţi asta, spuse Jones. Eddie, dă-i-nainte.

— Păi... e cam aşa. Serviciul de Informaţii a avut nevoie de câteva săptămâni ca să adune datele. Dacă inamicul va organiza o altă întrunire, va avea aceleaşi probleme de logistică şi comunicaţii, şi va dura. Adică vor face apeluri telefonice de pe celulare, transmisiuni radio, şi se vor deplasa prin ţară pentru a aduna oamenii la un loc. Avem nevoie de oamenii voştri de la serviciile electronice ca să facă o analiză intensivă a semnalelor din ultimele câteva ore şi din următoarele câteva. Între timp, ne putem întoarce în zonă şi să găsim un prizonier. Oricare, taliban sau ISIS, trebuie să ştie ce pun la cale. Trebuie să fie în curând. Oamenii ăştia trebuie să vină din toate părţile, Afganistan, Pakistan, Siria, şi mai ştiu eu de unde. Şi vor fi teribil de nerăbdători să se întoarcă, înainte de a da noi peste ei.

Maiorul dădu încet din cap.

— E posibil. Doar *posibil*. Dar cine ar fi atât de nebun încât să se întoarcă acolo după cele întâmplate?

Eddie s-a uitat la Dan, care a replicat:

— Eu sunt gata să o fac.

— Tu, Sergent?

— Eu şi echipa mea. În seara asta, talibanii ne-au ucis nişte camarazi buni, şi cu toţii vrem să ripostăm. În afară de asta, dacă nu-i oprim, vom avea nişte lunatici care vor pleca din ţara asta şi vor bântui peste tot prin lume. Vom ajunge într-un rahat şi mai mare decât cel în care suntem deja.

— Cum veţi acţiona? Care este planul?

— Ne întoarcem, înhăţăm un prizonier, şi scoatem de la el tot ce trebuie în legătură cu noul loc al întrunirii.

— Atât de simplu?

— Sigur că o vom face, *sir*. Nu vor scăpa după ceea ce au făcut acolo.

Efectul alcoolului se împrăştia cu repeziciune, pe măsură ce se gândea la cele spuse. Dacă această întrunire urma totuşi să aibă loc, va fi un dezastru în

desfăşurare, unul major pentru efortul Coaliţiei, şi unul personal pentru cariera sa.

Trebuia să fac un plan mai bun, să ţin seama de neprevăzut, dar am greşit. Oamenii aceştia, sergentul veteran şi tânărul soldat... sugestia lor o fi un plan fezabil, sau doar un alt dezastru?

Nu i-a luat mai mult de un minut ca să vadă meritele celor spuse de ei. Un eşec însemna uciderea câtorva talibani în plus, şi, mai mult ca sigur, chiar moartea lor. Măcar va fi o moarte de eroi. Dar succesul va fi benefic pentru el şi pentru fiecare soldat din Afganistan.

— OK, o facem.

— *Noi*, *sir*?

— Am spus *noi*. Vin şi eu cu voi. pregăteşte plutonul, alimentează *Humvee*-urile, şi hai să-i învăţăm pe nemernici că nu e cazul să se pună cu noi. Avem 30 minute, nu mai mult. ne vedem în parcul auto.

— Acolo o să se lase cu nasoale, *sir*, l-a prevenit Dan. N-or să arunce în noi cu agrafe de hârtie.

Maiorul se strâmbă:

— Asta crezi tu despre noi cei de la Informaţii?

Chipul lui Dan s-a împurpurat.

— Ăăă... păi... Nu, *sir*.

— E-n regulă, poate că o merit. Treizeci de minute.

Capitolul 3

Bătrânul cu smocuri de păr sur ce ieşeau de sub *turbanul* maroniu se uita la trupurile împrăştiate pe jos, prin sat. Purta veşmântul tradiţional al unui *mullah*, şi era liderul spiritual al diverselor grupuri de talibani răspândite prin regiune.

— Ce căutau aici? Nu înţeleg. Unii sunt îmbrăcaţi în haine afgane, de ce ar face asta?

Celălalt, comandantul unui grup local de insurgenţi din Balagor, a ridicat din umeri.

— Habar nu am, nu pricep deloc. Plănuiau o infiltrare într-unul dintre grupurile noastre?

*Mullah*ul Akbari a pufnit batjocuritor.

— În felul acesta? Venind cu vehiculele Coaliţiei, jeepuri dotate cu mitraliere grele şi soldaţi în uniformă? Nu, nu acesta este răspunsul. Trebuie să fie vorba de altceva.

În acel moment, a năvălit un tânăr luptător care aducea o placă din placaj. A ridicat-o la vedere.

— Uite, cineva a pus un semn la intrarea în sat, dar au făcut o greşeală. Aici scrie Balagor, dar satul nostru e la 10 km de aici.

Cei doi au cercetat placa. Era brută şi scrisă cu vopsea în două limbi, pashto şi engleză.

— Eşti sigur că americanii au pus semnul?

Tânărul părea nedumerit.

— Păi cine alţii să o fi făcut, *Mullah* Akbari? Ultima dată când am fost aici, nu era nici un semn. Iar după ce au venit americanii, a apărut semnul. Ca şi cum ţineau să afirme că acesta este Balagor.

— O greşeală uşor de făcut, a murmurat Comandantul Aziz, cu o expresie de nedumerire pe chipul său crud.

Cicatricea lăsată de un glonţ razant îi brăzda obrazul şi nasul, încât acesta părea a fi un apendice separat.

— De ce altceva ar fi pus semnul? Nu este nici un motiv pentru aşa ceva.

Mullah Hamza Akbari a clătinat din cap, cu fruntea încreţită de gânduri. În ochii reci, negri, se oglindea brusca realizare a faptului.

— Eu cred că au avut un motiv. Considerau intenţionat acest sat ca fiind Balador. Din cauza întrunirii pe care am planificat-o. Au aflat despre ea şi intenţionează să atace.

Comandantul s-a uitat la el.

— Întrunire? Ce întrunire?

*Mullah*ul făcu cu mâna un gest „nu mai contează”.

— Urma să ţi se spună la timpul potrivit. Până atunci, trebuia să rămână secret. Însă, cine ştie cum, au aflat.

A continuat să explice importanţa întrunirii şi cum urmau să-i aducă pe liderii islamişti din diverse părţi ale Asiei şi din Orientul Mijlociu.

— Plănuim să ne unim forţele şi să lansăm un atac masiv asupra Coaliţiei. O să-i alungăm din acest Paradis islamic, şi de data aceasta îi vom lovi atât de puternic, încât vor fugi dincolo de frontiere şi nu vor mai reveni niciodată.

Ochii oamenilor din jur străluceau de fanatism.

— E adevărat? Îi putem alunga din ţară pe infideli?

— Îi putem alunga din fiecare naţiune islamică unde au îndrăznit să se bage. Credeţi-mă, zilele lor sunt numărate. Dar, mai întâi, trebuie să-i avertizăm pe ai noştri.

— Va trebui să găsim un alt loc pentru întrunire, a spus Comandantul.

— Nu, nu e posibil. Am făcut toate pregătirile pentru securitate, şi avem sute de luptători care vin din toată ţara pentru a asigura protecţia întrunirii.

— Dar ei au avioane, cum le putem opri?

În ochi i-a apărut o sclipire vicleană.

— Ceea ce ei nu ştiu este faptul că întrunirea nu va avea loc în sat, ci în labirintul de peşteri aflat la 3 km spre est. Vom lăsa la vedere doar atâţia luptători, cât să creadă americanii că pot fi victorioşi, dar va fi o victorie extrem de scumpă. Când vor ataca, noi îi vom lovi din toate părţile. Sigur, aşa cum spuneai, ei au avioane, iar noi nu le putem doborî. dar vom ucide o grămadă de soldaţi, poate câteva sute. O victorie uriaşă, iar între timp, liderii noştri pot desfăşura întrunirea în siguranţă, pentru că locaţia lor nu este cunoscută de inamic.

Comandantul a rânjit:

— Nu putem da greş, *Mullah*. Va fi o victorie năprasnică, începutul sfârşitului pentru americani.

— Ai dreptate, va fi începutul sfârşitului. Acum trebuie să începem să facem aranjamentele pentru ambuscadă. Cred că americanii o numesc ‘*bushwhack*’, iar

noi vom face exact asta. Îi vom ataca pe soldaţi când vor veni, iar cei mai mulţi dintre ei nu vor mai pleca înapoi... decât în saci de plastic, a concluzionat cu un zâmbet triumfător.

— — —

Se deplasau în convoi de patru vehicule, cu *Humvee*-ul Sergentului Jones în frunte. Maiorul McNally se afla în următorul împreună cu caporalul Al Taylor, radiofonistul lor. Sus în cupolă, Eddie se gândea... intens. Îşi amintea cum au intrat în sat, şi – în confuzia focului de la gura ţevilor şi a gloanţelor care şuierau peste tot în jurul lor – şi-a amintit că a văzut semnul pe care-l puseseră ca să facă exerciţiul mai realistic. Scria pe el, în pashto şi engleză, că numele satului este Balagor. Sigur că nu era. Acesta era obiectivul pe care plănuiau să-l atace după terminarea cu succes a exerciţiului din satul machetă. Doar că ei au plecat în grabă, iar talibanii au rămas la control. Erau proşti? Cu siguranţă, nu. Pe când erau mujahedini le-au tras-o sovieticilor, iar după ce mulţi dintre islamiştii duri s-au transformat în talibani au preluat controlul Afganistanului şi au format un guvern.

Eddie nu se îndoia că islamiştii vor ajunge la o înţelegere.

Da, vor ajunge, fără îndoială, dar se pare că maiorul McNally nu prea înţelegea asta. la naiba, dacă ar juca Call of Duty n-ar ajunge la nivele superioare, dacă nu poate descoperi o capcană simplă fără să cadă în ea.

Se apleca în jos, ca să poată fi auzit.

— *Sir*, mă gândeam la acel semn de la intrarea în sat.

— Semn? Ce semn?

I-a explicat despre semnul pe care l-a văzut, pe care scria că numele satului era Balagor.

— *Sir*, problema este că ei vor şti exact ce punem la cale. Că noi cunoaştem numele adevăratului sat unde se vor întâlni, şi că acesta a fost doar o *machetă* pentru antrenament. *Sir*, ceea ce vreau să spun este că ne vor aştepta.

Maiorul se uita fix la Hawkins, părând nesigur.

— Lasă-mă câteva momente să mă gândesc la asta. Sergent Jones, cât de departe suntem de satul machetă?

— Ajungem acolo cam peste 10 minute. Să spunem... trei kilometri.

A confirmat, dar fără să spună nimic.

Winston Bellows conducea cu grijă, fără să facă mult zgomot şi fără lumini. Nu voia să iasă de pe drum şi să se lovească de vreun mal de pământ sau să se prăbuşească în vreo râpă. Călătoria a durat mai mult decât estimase Sergentul Jones, dar în cele din urmă, Bellows a încetinit.

— Cam peste 1 *klick* intrăm în sat. Ce-mi ordonaţi să fac?

— Mă gândesc la asta.

I-a aruncat lui Bellows o privire iritată apoi păru că s-a hotărât:

— Presupunerea mea este că nu s-au prins despre ce e vorba. Sunt nişte ţărani primitivi şi mă îndoiesc că ştiu să citească.

Hawkins asculta din turelă şi nu-i venea să creadă ce auzea.

Dacă nu ştiu să citească, de ce s-ar mai obosi să pună semne cu numele satelor?

— Doar ca o idee, *sir*. E de ajuns ca numai unul să ştie să citească şi vor şti despre ce e vorba.

Mc Nally i-a aruncat o privire superioară.

— Exact asta facem noi cei din Informaţii, avem idei. Aşa funcţionează sistemul, din fragmente de informaţii şi analiza probabilităţilor ne formulăm evaluările şi recomandările. Trebuie să intrăm în sat, şi cu siguranţă că ei şi-au lăsat cel puţin câţiva oameni ca să supravegheze, în caz că ne întoarcem. Dar ei se aşteaptă să revenim în forţă, nu doar un pluton. Deci continuăm aşa cum am planificat, şi ne furişăm prin uşa din spate. Facem tot posibilul să capturăm un insurgent şi-l stoarcem de informaţii.

Jones nu a răspuns, dar Bellows a auzit ordinul şi a continuat să înainteze încet, ca şi cum se aştepta ca cineva să revoce comanda. În cele din urmă, Hawkins nu s-a mai putut abţine:

— *Sir*, presupui că nici unul dintre ei nu ştie să citească. Dar dacă ştiu? Dăm de dracu.

— Îi supraestimezi, Soldat Hawkins. Tu doar fă-ţi treaba şi fii atent la *ostili*. Intrăm în sat.

Al Taylor a transmis ordinul celorlalte trei jeepuri. Au mărit viteza, iar după câteva minute se aflau în centrul satului. Era o linişte totală, nimeni nu se mişca prin întuneric, dispăruseră chiar şi cadavrele.

McNally privea în jur, cercetând fiecare casă din piatră, ca şi cum ar fi putut vedea prin ziduri dacă se afla cineva înăuntru. În final, s-a convins:

— Locul este părăsit. Ne oprim aici şi cercetăm casele. S-ar putea să găsim ceva care să ne ajute să aflăm dacă şi-au dat seama ce punem la cale.

Hawkins a dat din cap disperat.

Maiorule, ei au înţeles totul şi sunt gata să ne „ureze" un bun venit călduros.

A rămas în spatele *Browning*ului în timp ce ceilalţi cercetau fiecare casă fără să găsească nimic. Începu să se liniştească, în timp ce-şi rotea ochii prin jur, căutând... orice. Ceva mai neobişnuit, o ameninţare asupra oamenilor pe care trebuia să-i protejeze, dar nu găsea nimic. Aproape nimic. La 200 m depărtare ceva s-a mişcat puţin.

Un animal, o pasăre, sau un om?

Privea în lungul ţevii, prin vizorul de noapte AN/PVS-20 *Starlight*, şi treptat a devenit clar. Nu a văzut o mişcare, ci o reflexie când raza unei lanterne a căzut pe ceva metalic.

Mica strălucire era aproape inexistentă, dar i-a dezvăluit silueta unui om. Un om care ţinea o armă, şi acum se mişca. Din spatele unui zid ieşea o ţeavă lungă. Era o ambuscadă. Au lăsat pe loc cel puţin un om, în caz că se întorc americanii. Exact cum ar fi făcut şi el dacă ar fi ştiut ceea ce trebuiau să ştie acum talibanii. Întrebarea era, câţi sunt acolo? A apăsat butonul de transmisie şi a vorbit foarte încet:

— Sunt Hawkins din primul jeep. Văd un *ostil* în spatele zidului, la 200 m nord de poziţia mea. Suspectul are o armă automată de tip necunoscut.

Jones a confirmat.

— Doar un om?

— Ar putea fi mai mulţi. Staţi cu ochii pe el, cât timp mă uit prin jur, după alţii.

— *Copy*.

A rotit turela, centimetru cu centimetru, cercetând fiecare porţiune de sol, şi i-a descoperit. Era sigur că aceştia sunt toţi, patru oameni. Fiecare înarmat cu câte o mitralieră. Aşteptau momentul optim ca să-i facă ciur.

A revenit asupra primului om pe care l-a văzut.

— Sunt Hawkins. Sunt pe omul din spatele zidului.

— Eu îl iau pe cel din spatele rablei de camionetă dinspre vest.

Weller, mitraliorul din ultimul vehicul, a adăugat:

— Eu mă ocup de cel[3] din sud.

— Şi eu de cel de pe acoperiş.

— Am înţeles. Aşteptaţi să trag eu primul, apoi dezlănţuiţi iadul asupra lor. treizeci de secunde.

---

[3] În original: *gomer* – termen argotic: *idiot*, *pămpălău*, etc.

Câteva *click*uri duble în radio au confirmat, şi toţi l-au aşteptat să înceapă. Şi au aşteptat.

Capitolul 4

Maiorul Elliot McNally, veteran a nenumărate întruniri şi sesiuni de planificare, nu era mulţumit.

— Asta nu-mi place, Sergent. Nu ştim în cine tragem.

— În inamic, *sir*.

— Poate, dar noi am venit aici ca să capturăm un prizonier. Nu putem lua prizonieri dacă toţi sunt morţi. Nu trageţi până ce nu suntem mai aproape. Trebuie să evaluez situaţia ca să putem face treaba ca lumea.

Ca ultima dată, a mârâit Hawkins în barbă. Tipul îi putea ucide pe ei toţi şi i se fâlfâia de asta. La dracu cu ordinele. În aceeaşi clipă a apăsat trăgaciul.

Lunga rafală a mitralierei de calibrul .50 a percutat zidul şi l-a ciuruit pe omul pitit în spatele lui. În momentul următor, restul jeepurilor au deschis focul şi noaptea a fost sfâşiată de tirul armelor grele. În câteva secunde au lovit toate ţintele, şi, treptat, focul s-a diminuat şi a încetat. Se mai auzeau doar „zgomotul" făcut de Maiorul Elliot McNally de la Informaţii care zbiera la ei să înceteze focul, ceea ce au şi făcut pentru că nu mai aveau nici o ţintă în care să tragă.

— La dracu, v-am ordonat să nu trageţi. Acum toţi sunt morţi.

Iar noi suntem vii. Mai bine să n-o spun cu voce tare. McNally ar putea să interpreteze greşit.

Eddie a cercetat din nou împrejurimile prin dispozitivul de vedere noaptea, *Starlight*. Căuta ceva, orice, vreun taliban pe care să-l fi ratat.

Pe mă-sa... Uite unul ascuns în umbre.

— Sergent Dan, avem unul viu. La ora 5, ghemuit în cadrul uşii.

— Are armă îndreptată asupra noastră?

— Ăă... nu, nu cred.

— Dă-mi luneta, a strigat McNally.

Hawkins s-a retras din turelă şi i-a cedat locul.

— Mda, îl văd. Băieţi, veşti bune, s-ar putea să avem un prizonier. Sergent Jones, du-te acolo şi capturează-l.

— Am înţeles, *sir*.

Dan a vorbit încet în microfon, şi un alt *Humvee* s-a retras, după care s-a dus în spatele casei. Peste câteva minute, a primit mesajul:

— Suntem pe poziţie.

— Am înţeles. Dacă încearcă să fugă, înhăţaţi-l. Eddie, mă duc acolo cu Bellows. Acoperă-ne.

— Am înţeles.

A rămas în aşteptare, supraveghind. Dan şi Winston s-au deplasat pe uliţa care ducea în mijlocul caselor, de parcă îşi făceau plimbarea de după-amiază. În ultima clipă, pe când tocmai treceau pe lângă ţintă, s-au separat şi au sprintat, fiecare de o parte a talibanului. După câteva secunde, au reapărut trăgându-l între ei.

Aveau un prizonier, iar Hawkins a coborât ca să-l vadă îndeaproape. Dan i-a dat arma luată de la tip, o AK-47. La lumina lanternei i-a cercetat mecanismul de dare a focului şi interiorul ţevii. Erau acoperite cu rugină, şi dacă ar fi tras, era mai mult ca sigur trăgătorul ar fi avut mai mult de suferit decât ţinta sa.

Şi-a ridicat privirea spre prizonier. Era tânăr, având puţin peste 14 ani. Slab, chiar emaciat, cu haine ca nişte cârpe. Indiferent cu ce altceva se ocupa, nu trăia deloc prosper. Se întrebă ce putea face cu o carabină care era bună la ceva doar dacă o întorcea şi o folosea ca pe un ciomag.

— Mă ocup eu de el, a intervenit McNally, dându-l deoparte pe Eddie.

S-a înfipt rânjind în faţa tânărului.

— Vorbeşti engleza?

Nu a răspuns, iar maiorul păru dezamăgit.

— Asta e. Nu avem un translator. Trebuie să-l luăm cu noi.

S-au uitat unii la alţii, iar Dan îi spuse maiorului cum merg treburile prin părţile astea.

— *Sir*, ei zic întotdeauna că nu vorbesc engleza. Lasă-mă să încerc eu.

Acesta şi-a fluturat mâna.

— N-ai decât. Eu am să arunc o privire prin jur, să văd dacă găsesc ceva folositor, ceva ce putem folosi.

A dispărut în coliba cea mai apropiată. Dan a încercat câteva întrebări, fără a primi nici un răspuns. Ridică din umeri:

— Cred că chiar nu vorbeşte deloc engleză. Trebuie să aflăm dacă talibanii s-au prins că obiectivul nostru real este Balagor, sau dacă mută locul întrunirii în altă parte. Până ajungem înapoi, până scot afganii adevărul de la el, ar putea fi prea târziu.

Eddie s-a uitat la puştanul care nu arăta cu mult diferit de cum arătase el cu patru ani în urmă, când avea şi el 14 ani; un chip imberb, un pic naiv, dar care

avea toată viaţa înainte. Dacă ar fi intrat pe mâna afganilor, pentru interogatoriu, ar fi fost *terminat*.

— Sergent, am o idee. Lasă-mă să încerc.

— Dă-i-nainte, Eddie, ridică acesta din umeri.

Hawkins a scos laptopul din carcasa protectoare – un Dell cu procesor Intel 17 quadcore, hard drive SSD şi 16 Gb memorie. Cel mai important era software-ul, *Call of Duty*. L-a pus în funcţiune, a încărcat jocul, şi s-a apropiat de puştiul care era aşezat pe jos, păzit de Winston cu M4A1.

I-a arătat ecranul, iar ochii întunecaţi l-au privit cu interes.

— Ai mai văzut aşa ceva? E un joc; se numeşte *Call of Duty*. Un joc de luptă şi bate de departe realitatea.

Băiatul era fascinat.

— Chiar aşa?

Deci ştie să vorbească engleza.

— O, da, fii atent!

Câteva minute a jucat un nivel la care el devenise expert, iar ochii puştiului care privea erau cât farfuriile.

— Voi, flăcăii din Balagor, aţi face mai bine să jucaţi asta decât să staţi acolo cu arme de asalt încărcate, aşteptând ca aviaţia Coaliţiei să vă arunce rahaturi în cap.

În timp ce Eddie manevra butoanele şi *trackpad*ul ca un expert ce era, Puştiul era atât de prins de acţiunea jocului, încât a vorbit fără să gândească:

— Nu sunt în Balagor. Nu vor avea nici o problemă.

Eddie continua să joace.

— De ce să nu aibă?

Puştiul nu a răspuns, iar Eddie a făcut o manevră ciudată care a distrus un pluton de blindate inamice.

— Păi, când vor lovi rachetele, ei vor fi *prăjiţi*.

— Nu, pentru că sunt în afara Balagorului. În sistemul de peşteri, la 3 km spre est, aşa că vor fi în siguranţă.

— A-ha... asta e bine. Vrei să încerci şi tu?

— Da.

A înşfăcat laptopul ca un flămând hrana, şi Eddie i-a arătat cum funcţionează. Nu-şi putea lua ochii de la ecran, iar Hawkins l-a lăsat sub paza lui Bellows, mergând să-l caute pe Dan.

— L-am făcut să vorbească.

Maiorul a ieşit grăbit din spatele *Humvee*-ului.

— Ce-a fost asta? Spui că a vorbit?

Eddie i-a explicat ce a spus, iar ochii lui McNally au strălucit.

— Un sistem de peşteri la 3 km est?Ai făcut bine, Soldat. Leagă prizonierul. Plecăm.

— Ne întoarcem?

— Ne întoarcem pe dracu. Mergem înainte şi facem o recunoaştere, să aflăm ce se-ntâmplă. Apoi ne întoarcem şi raportăm. Trebuie să o facem cum trebuie.

Dan a intervenit

— *Sir*, această întrunire, dacă are loc în această noapte... până ce ajungem noi, ei vor fi plecaţi de acolo. N-ar trebui să raportăm prin radio şi să-i lăsăm pe alţii să se ocupe?

— Categoric nu. Am putea transmite informaţia de a bombarda o zonă pustie, sau am putea trimite mulţi oameni într-o ambuscadă. Nu, mai întâi executăm o recunoaştere, apoi raportăm. Îmbarcarea.

S-au deplasat prin noaptea întunecată, iar Maiorul McNally verifica şi reverifica calculele pe padul electronic. Din timp în timp, punea întrebări pentru a-şi confirma estimările, şi de fiecare dată sergentul Dan răspundea cu cât mai puţine vorbe posibil.

Bellows conducea vehiculul cu ajutorul dispozitivului de vedere noaptea – ca doi ochi de extraterestru – dar care permitea rularea fără luminile ce ar fi putut alerta inamicul.

— Se vede ceva în faţă. Par a fi nişte case.

— Exact cum am anticipat. Virează spre est.

— *Sir*, e teren accidentat, eşti sigur că acesta e drumul?

— Sunt sigur. Undeva în faţa noastră va fi un deal. Terenul va începe să urce în pantă. Acele peşteri se află cam la doi *klicks* în faţa noastră. Le-am identificat pe hartă.

Dan l-a întrerupt:

— *Sir*, ne-ai dus periculos de aproape. Ei poate că nu ne văd, dar sigur ne vor auzi. Dacă întrunirea asta e atât de importantă, înseamnă că au postat gărzi. Am putea intra într-un foc inamic masiv.

— Totul va fi bine, Sergent. n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Nu-mi fac griji. Încerc să fiu raţional.

— Nu va dura mult. Liniştiţi-vă cu toţii.

Lui Eddie, care supraveghea împrejurimile în căutare de *ostili*, maiorul îi părea un dentist ce se pregătea să facă o extracţie dureroasă şi care reasigura pacientul că nu-l va durea deloc.

Am încredere că Sergentul Dan ştie ce face. Spre deosebire de maiorul McNally.

Îşi roti privirea 360^0 şi... cele trei jeepuri, restul plutonului lor, nu se aflau în spate.

— *Sir*, suntem singuri. Ceilalţi au rămas în urmă.

— *Ostili*, *ostili*, a strigat Dan în aceeaşi clipă în care o linie de foc s-a arcuit din noapte şi a trecut peste jeepul lor. Winston, manevre evazive!

— Am înțeles.

Deja rotea frenetic volanul, iar în locul unde tocmai se aflaseră s-a concentrat tirul mitralierelor, trasoarele licărind prin noapte precum licuricii. Apoi o erupţie de flăcări şi fum a luminat cerul, când o rachetă s-a năpustit spre ei. Bellows conducea ca un maniac, virând şi derapând, în căutarea oricărui obstacol natural ce putea fi pus între ei şi talibani. Aproape că au reuşit, dar roţile din faţă au alunecat într-un făgaş adânc şi Humvee s-a oprit, cât p-aici să se răstoarne. A rămas nemişcat.

Ţinta era prea tentantă, iar mitraliorii inamici şi-au ajustat tirul. Următoarele rafale au lovit vehiculul, dar fără să-i provoace prea multe daune. Hawkins a întors *Browning*ul asupra sursei trasoarelor. A tras o rafală lungă, şi una dintre mitraliere s-a oprit, apoi şi cealaltă. Privind prin dispozitivul *Starlight*, l-a văzut pe cel cu lansatorul de rachete ridicat în picioare, gata să trimită încă una. Cu o smucitură, a orientat ţeava şi a tras în aceeaşi clipă cu lansatorul, iar talibanul s-a prăbuşit scăpând din mâini tubul acestuia. Racheta a lovit solul, explodând într-un haos de foc şi fum şi urletele oamenilor care se aflau în apropiere.

— *Sir*, trebuie să plecăm de aici, a strigat Dan, dar nu a primit răspuns.

McNally zăcea prăbuşit în spate şi şi-a apropiat urechea de chipul său pentru a asculta dacă mai respiră. Era viu încă.

— *Sir*, ai fost lovit? Cât de rău?

A răspuns cu voce slabă:

— Pot să mă descurc. Caporal Taylor, fă un apel radio şi spune-le că am găsit inamicul. Să trimită imediat un atac aerian care să bombardeze acest loc, până îl fac fărâme. Sergent Jones, scoate-ne de aici. Am nevoie de un medevac. Nu mă simt prea bine.

Am înțeles, a confirmat Al Taylor. Trimit imediat mesajul şi coordonatele.

Începu să vorbească în microfon, trebuind să strige datorită zgomotului şi haosului. Talibanii aduseseră încă o mitralieră şi gloanţele perforau tabla subţire a *Humvee*-ului. În orice clipă puteau încasa şi mai multe proiectile. Eddie a simţit că ceva îl izbeşte în vesta antiglonţ, iar următoarea rafală l-a lovit pe Al Taylor şi radioul său.

— La dracu, am pierdut comunicaţiile.

— Poţi să-l repari?

Al s-a uitat furios la Sergent:

— N-o să fie uşor în mijlocul unei lupte, dar am să mă străduiesc.

— OK. Winston, trebuie să ne scoţi de aici.

— Eu nici nu mă gândisem la asta, a replicat sarcastic.

Şi a accelerat motorul, manevrând vitezele înainte-înapoi, dar roţile din faţă erau blocate.

— Nu se poate, Sergent. N-o să ieşim de aici fără remorcare, iar restul băieţilor noştri sunt rămaşi undeva, în spate.

— Dar dacă săpăm noi?

— E teren pietros.

— Bine – şi aruncând o privire în jur, a concluzionat: Am belit-o.

Capitolul 5

Dan s-a lăsat pe vine când o rafală lungă de mitralieră a străbătut tot habitaclul şi a dat singurul ordin posibil:

— Afară, toţi! Al, ia radioul, poate îl poţi repara mai târziu. Winston, ajută-mă să-l duc pe maior. Eddie, demontează mitraliera şi ia-o cu tine.

— Şi cu puştiul ce facem?

— Puştiul?

— Prizonierul taliban.

— Mda, trebuie să-l luăm cu noi. Fă ce poţi.

Eddie a demontat *Browning*ul din suport, clătinându-se sub greutatea ei de aproape 40 kg. S-a uitat la cutiile cu benzi de cartuşe de rezervă şi ştia că nu le va putea duce. Mai era şi băiatul, care se uita la el înspăimântat. Poate se gândea că e gata să-l ucidă. Poate pentru că aşa ar face ai lui. Avea o idee, dar mai întâi şi-a pus laptopul în rucksack şi l-a aruncat pe umăr. Băiatul îl privea, sau mai degrabă urmărea ce făcea cu „cheia” care deschide *Call of Duty*.

— Cum te numeşti?

— Ahmad, răspunse după o pauză.

— Ăă, eu sunt Eddie. Auzi, noi avem o grămadă de necazuri aici şi avem nevoie de ajutorul tău.

Şi-a încruntat sprâncenele suspicios.

— De ce te-aş ajuta, Eddie?

— De ce? Pentru dacă rămânem, murim toţi, inclusiv tu şi maiorul care este rănit. Ce zici? Ai o mamă şi un tată care te aşteaptă?

— Da, mă aşteaptă să le trimit bani pentru mâncare.

— Ajută-ne să plecăm de aici, şi-i vei revedea. Altfel, vom muri cu toţii aici. Tot ce-ţi cer este să mă ajuţi să car Browningul şi muniţia.

— Tu eşti duşmanul meu. Nu se cuvine să fac asta.

— Nu, nu suntem duşmanii tăi. Cei pe care-i crezi prieteni sunt inamicii. Înainte de talibani, Afganistanul a fost o ţară acătării. Şi va fi iarăşi. Ajută-ne, şi ajută-l pe rănit să trăiască.

Făcu o pauză de câteva secunde, până ce Dan a strigat la el peste lătratul mitralierelor.

— Eddie, ia-o din loc! Mişcă-te acum, cât încă mai respirăm!

— Vin!

Se uită la Ahmad.

— Ce ai de gând?

— Oricine poate juca pe computer jocul acela?

— Sigur că da.

— Am să vă ajut.

Au apucat amândoi mitraliera grea şi cutiile cu muniţie şi i-au urmat pe Dan şi Winston care-l duceau pe maior, şi pe Taylor cu radioul său. Terenul avea o grămadă de locuri unde se puteau adăposti, cu condiţia ca inamicul să nu le cunoască poziţia. dacă trăgeau o altă RPG, nici nu aveau nevoie să lovească în plin. O explozie în apropiere, i-ar fi *terminat*.

Al lucra frenetic la radio, Winston trăgea cu M4 în urmă de fiecare dată când zărea răsărind vreo căpăţână, iar Dan bandaja rana maiorului. Eddie a plasat mitraliera, sprijinind ţeava de un parapet din pietre. I-a arătat lui Ahmad cum să încarce banda cu muniţie, iar băiatul părea să considere schimbarea taberei ca un fapt împlinit.

Băiatul se uita la rucksack şi zâmbea. Se întreba dacă – atunci când totul se va termina – va putea să mai joace o partidă. Sărmanul puşti ar fi trebuit să se afle acasă cu părinţii, cu burta plină de mâncare, şi cu hainele măcar cusute şi peticite. Nu aici, în noapte, cu nişte soldaţi de-ai Coaliţiei bine înarmaţi, şi cu insurgenţii răi şi brutali de cealaltă parte.

— Vezi vreo ţintă?

— Ăă... Cum?

— O ţintă, ceva în care să tragem. Să mai încasăm nişte puncte, rânji Eddie.

— A, da, o ţintă. acolo.

Arătă către un loc întunecat, o grămadă de pietre.

— Acolo e o mitralieră.

— Nu văd nimic.

— E acolo.

— OK.

A ochit asupra petecului negru de pietre şi a apăsat pe trăgaci. Proiectilele de calibrul .50 au zburat prin noapte, percutând zona ţintei. Un cor de zbierete s-a făcut auzit de acolo şi a considerat că a fost destul ce a făcut.

Privi în jur, cercetând prin *Starlight* în căutarea altor ţinte, dar s-a lăsat liniştea peste tot.

Din radio a izbucnit o descărcare de zgomot static şi a înţeles a reparat stricăciunile. Acesta vorbi în microfon, după care i s-a adresat lui Dan.

— Ei sunt în aer şi cer coordonatele pentru atacul aerian.

— Păi, ai coordonatele, care-i problema?

— Problema este că noi suntem prea aproape de aceste coordonate.

— La dracu...

Se uită la maior care-şi ridică capul:

— Am auzit, Sergent. Ştim unde sunt talibanii, aşa că tot ce avem de făcut este să ne retragem şi ai noştri vor putea să-i bombardeze de să-i ia dracu. Nu uita, asta e o misiune de recunoaştere. Scopul a fost să descoperim inamicii, să le raportăm locaţia, şi să ne retragem ca să lăsăm atacul aerian să-i termine. După ce ne îndepărtăm de zonă, le dăm coordonatele.

— Întârzierea le-ar putea da o şansă să fugă, *sir*.

— Ți-am dat un ordin, Sergent.

— OK. Toată lumea, ne retragem.

Hawkins s-a uitat la Ahmad.

— Ne întoarcem pe drum. Ajută-mă cu mitraliera.

— Nu e o idee bună, Eddie.

— De ce?

— Pentru că ei sunt în spatele nostru. Talibanii.

— De unde ştii?

La început păru reticent să divulge mai mult. Dar după o ezitare, a explicat:

— Ştiu pentru că acesta este planul de apărare al acestui loc în caz de atac. Au poziţionat o unitate de luptători în Balagor, cu ordinul de a înainta pe drum şi de a bloca orice retragere. Ei vă aşteaptă.

— Am înțeles. Sergent, trebuie să auzi asta.

I-a explicat ce a spus Ahmad.

— Are sens. De la început a fost o tâmpenie. OK. ne vom deplasa către sud cât de departe este posibil şi cerem atacul aerian.

— Despre ce-i vorba? s-a făcut auzit maiorul.

— O problemă, *sir*. Eddie, spune-i ce ţi-a zis puştiul.

I-a explicat maiorului, care a început să dea din cap aproape înainte ca să înceapă el să vorbească.

— Prizonierul afgan ți-a spus asta?

— Da, *sir*.

— Las-o baltă. E un rahat. Deciziile tactice şi strategice pot fi luate doar pe baza unor informaţii sigure, nu că „aşa a zis” un prizonier.

— Vrea să ne ajute, *sir*. Ştie că ce a făcut a fost greşit.

— Nu contează. Lasă ce ţi-a spus el. Sergent Jones, mergem mai departe.

Jones privi împrejur, evident neliniştit. Focul tras asupra lor a slăbit, şi era de parcă îi îndemna să o ia din loc. Eddie a cercetat şi el împrejurimile. Nu se vedea nimic. Dar avea încredere în cele spuse de Ahmad. Aveau sens, totuşi maiorul se comporta de parcă era surd.

De ce nu vrea să asculte? Ne-ar putea băga într-o altă ambuscadă; se comportă ca un războinic de birou, nu ca un luptător veteran. Totuşi el este ofiţerul aflat la comandă, iar noi n-avem de ales.

Ca şi cum i-ar fi auzit că pleacă în direcţia pe care şi-o doreau ei, talibanii au început să tragă din faţă, dinspre locul unde se adunaseră pentru întrunire. Încercau să-i alunge, iar dacă Eddie ar mai fi avut vreo îndoială, acum era alungată. Făcu o ultimă încercare:

— Sergent, e o greşeală. Vom intra într-o capcană.

Acesta ridică din umeri:

— Ordinul nu se discută, Eddie. Mai bine ţine *Browning*ul pregătit. Sunt convins că vom avea nevoie de ea.

Au început să se deplaseze spre est, către drum, dar n-au făcut decât 50 m înainte ca din spate să vină câteva împuşcături. Cineva executa foc pentru ai mâna, dar tipul nu era prea îndemânatic. Totuşi, gloanţele ajungeau aproape, prea aproape, iar Dan a strigat:

— Toată lumea, culcat! Eddie *rade*-i pe nemernici!

— Am înţeles. Cu plăcere!

A proptit *Browning*ul, şi – cu Ahmad acţionând ca un încărcător cu experienţă – cei doi tineri au început să riposteze asupra talibanilor din spate. Le-au *vorbit* în singurul limbaj pe care îl înţelegeau, codul morse cu gloanţe fierbinţi. Succesiuni deloc complicate de punct, punct, punct, linie, linie, linie. Nimic sofisticat pentru minţile medievale care încercau să-i omoare. Era extrem de simplu, o serie de staccato din mitraliera de calibru mare. Nici acum nu-i vedea, dar ochea f*lash*urile de la gura ţevii.

S-au auzit ţipete, deci a reuşit lovituri în plin, iar când a privit prin *Starlight*, a reuşit să-i şi vadă. Ieşeau de la adăpostul lăcaşelor de tragere şi erau foarte şucăriţi. În întuneric, erau invizibili. Sau ar fi trebuit să fie. Doar că prin dispozitivul de vedere noaptea apăreau ca nişte cutii goale de bere puse ca ţinte la taraba de tir din bâlci. A tras mişcând ţeava mitralierei de-a lungul liniei de oameni ce înaintau spre ei. Aceştia şi-au dat seama de greşeală, iar cineva a răcnit un ordin. S-au retras, ascunzându-se, şi împuşcăturile au încetat.

Americanii au aşteptat, dar totul era liniştit.

— Ce facem, Sergent?

— Cred, *sir*, că...

S-a oprit şi s-a aplecat asupra ofiţerului rănit, doar că acesta nu mai era doar rănit.

— A încasat un glonţ. Cred că e mort. Să vedem dacă mai respiră.

După o clipă, s-a ridicat.

— Glonţul l-a lovit drept în inimă. E mort.

Dan se uită în jur, evident neştiind ce trebuie să facă în continuare. Îi aruncă o privire lui Eddie.

— Ai tras bine în insurgenţii aceia. Au oprit focul. Măcar deocamdată.

— Sergent, cei care au mai rămas în viaţă s-au oprit din tragere pentru că încă încearcă să ne împingă spre drum. Ne aşteaptă acolo.

— Eşti sigur? Încă îl mai crezi pe puşti?

— Da. E tânăr şi vrea doar să trăiască... ca mine, ca tine. Ne-a spus adevărul.

— Aşa o fi. Dar mai este o problemă dacă rămânem aici. Ai noştri aşteaptă coordonatele pentru lansarea rachetelor, iar noi ne aflăm chiar în apropierea zonei. Ni le vor lansa în cap.

— N-avem de ales. Ne aflăm la doar câţiva metri de cea mai mare gloată de ucigaşi tăietori de gâturi din lume. Dacă avem vreo şansă să-i lichidăm, trebuie să profităm de ea.

Îi veni o idee:

— Transmite-le locaţia, şi vom avea câteva minute înainte ca să ajungă aici. Lasă-mă să vorbesc eu cu Ahmad.

— OK. Al treci la radio şi spune-le să pornească atacul.

— Atacul? Unde? Ce coordonate să le dau?

— Dă-le locaţia noastră, chiar aici. Să lanseze asupra noastră.

— Asupra noastră? Mă iei la mişto?

— Fă-o, Al. Acum, înainte de a fi prea târziu.

Al a oftat, clătinând din cap.

— Treaba ta. Ai să mori. De fapt, vom muri cu toţii.

A făcut apelul, iar Eddie îi explica deja lui Ahmad:

— În câteva minute vor lansa rachetele, iar acest loc va deveni un cazan de foc. Ahmad, trebuie să ne pitim undeva.

— Pitim?

— Să ne ascundem. Să ne adăpostim. Departe de explozii.

Acesta a înţeles.

— Acolo unde este oprit vehiculul vostru, este o crăpătură adâncă în pământ.

— Ca o tranşee?

— Da, ca o tranşee.

— Sergent, am aflat ceva. Urmaţi-ne pe mine şi Ahmad.

Au alergat ca nebunii, aruncându-se în ravenă exact în momentul când prima rachetă a explodat la numai 100 m depărtare. Au urmat altele, multe. Air Force avea în aer un *flight* de avioane B-52, încărcate la maxim, iar bombele cădeau şi explodau ca nişte fulgere din infern, dar infinit mai mortale. În jurul lor cădeau tot mai multe bombe şi rachete, dar tot ce puteau face era să se lipească de fundul tranşeei.

Eddie a văzut filme cu WW I în Europa, şi şi-a imaginat ca a fost ca acum. Oameni tremurând terorizaţi, în timp ce mii de tone de obuze de artilerie zburau la doar câţiva metri pe deasupra capetelor. Aşteptau sfârşitul, explozia muniţiei, cufundarea în uitare odată cu vieţile smulse din ei.

Nu s-a întâmplat. Barajul de bombe şi rachete a durat câteva ceasuri şi s-a oprit aproape de ivirea zorilor. Şi-au ridicat capetele din tranşee, iar lumina zilei a expus devastarea în toată brutalitatea sa.

Peisajul deluros, cu coline joase, era transformat într-un pustiu plat, presărat cu rămăşiţe, arme frânte, cadavre, iar în apropiere, un volan şi fâşii de cauciuc. Tot ce a mai rămas din *Humvee*-ul lor.

— Cristoase, a murmurat Dan. Nu-mi vine să cred că am supravieţuit.

Se uită la Ahmad.

— Puştiule, îţi suntem datori. Ne-ai salvat vieţile.

Acesta zâmbi conştient.

— E mai bine să trăieşti decât să mori.

— Perfect adevărat. Deci zilele tale de taliban s-au terminat?

— Da, am hotărât să lupt într-un altfel de război.

— Altfel de război? Ce vrei să spui?

— Jocul *Call of Duty*. Acolo nu trebuie să moară nimeni.

— Da. Deşteaptă idee. Eddie, contribuim toţi şi-i cumpărăm ce-i trebuie. Când ne întoarcem, te ocupi tu de asta.

— Sigur, Sergent. Va deveni cel mai bun, spuse,

Apoi se adresă băiatului afgan.

— Mai poţi face ceva pentru mine.

— Ce anume, Eddie?

— Ajută-mă să car mitraliera asta. E grea.

Au ajuns la drum şi – la lumina zilei – au putut vedea că acolo nu-i mai aştepta nici o ambuscadă. A sosit o coloană de vehicule, iar când cel din frunte s-a oprit, din el a coborât cineva cunoscut.

— Tot voi, băieţi. Trebuia să mă aştept. I-am doborât pe toţi?

Dan a arătat către suprafaţa de teren cu aspect lunar.

— Dacă a supravieţuit careva acestui *mic* bombardament, atunci merită să trăiască.

— La dracu, zburătorii aceia le-au tras o chelfănelă adevărată. Aţi făcut cu toţii o treabă bună. Unde este vehiculul vostru?

— Acolo unde sunt şi insurgenţii, Căpitane. În Iad.

— Bine. o să vă dăm altul. Nu-l văd pe Maiorul McNally.

— E mort, *sir*. A încasat un glonţ, dar am crezut că va fi bine, însă l-au lovit din nou.

Chipul căpitanului deveni serios.

— Îmi pare rău, era un om bun, deşi n-ar fi trebuit să se afle aici. Era un ofiţer de Informaţii, neantrenat pentru genul acesta de situaţii. A dat dovadă de curaj venind aici. Poate ar trebui să-l propunem pentru o medalie.

— Da, *sir*, poate că ar trebui.

— S-a mai evidenţiat cineva?

Dan s-a uitat la Eddie, s-a gândit o clipă, apoi a întors privirea.

— Da, *sir*, un recrut nou, s-a comportat foarte bine.

— Cum se numeşte?

— Ahmad.

Roger s-a uitat la el, apoi încă o dată, cu surprindere.

— Un afgan?

— Da, un afgan.

— Putem să-i dăm o medalie?

— Putem, *sir*. Dar, deja am avut noi grijă.

Băiatul nu se uita la ei. Avea ochii aţintiţi asupra ecranului laptopului, iar mâinile tastau butoanele şi trackpadul de parcă o făceau dintotdeauna. Apoi, Dan s-a uitat la Eddie.

— Ne-a salvat vieţile, Sergent.

— Aşa a făcut. Când ne întoarcem, prioritatea va fi să-ţi luăm ţie unul nou.

Eddie se uita la Ahmad.

— Ştii ce vrea să însemne asta? Că ne putem înfrunta online.

Băiatul nu a înţeles sensul... doar că era ceva bun. Rogers era nedumerit, aşa că i-a explicat.

— E mai bine decât să tragă în ai noştri, Căpitane.

— Aşa e. Hawkins ai făcut bine că l-ai adus de partea noastră. Dar cred că ceea ce contează este că l-aţi avut pe Maiorul McNally să vă conducă, până la sfârşit.

— Da, *sir*. Până la sfârşit.

SFÂRŞIT